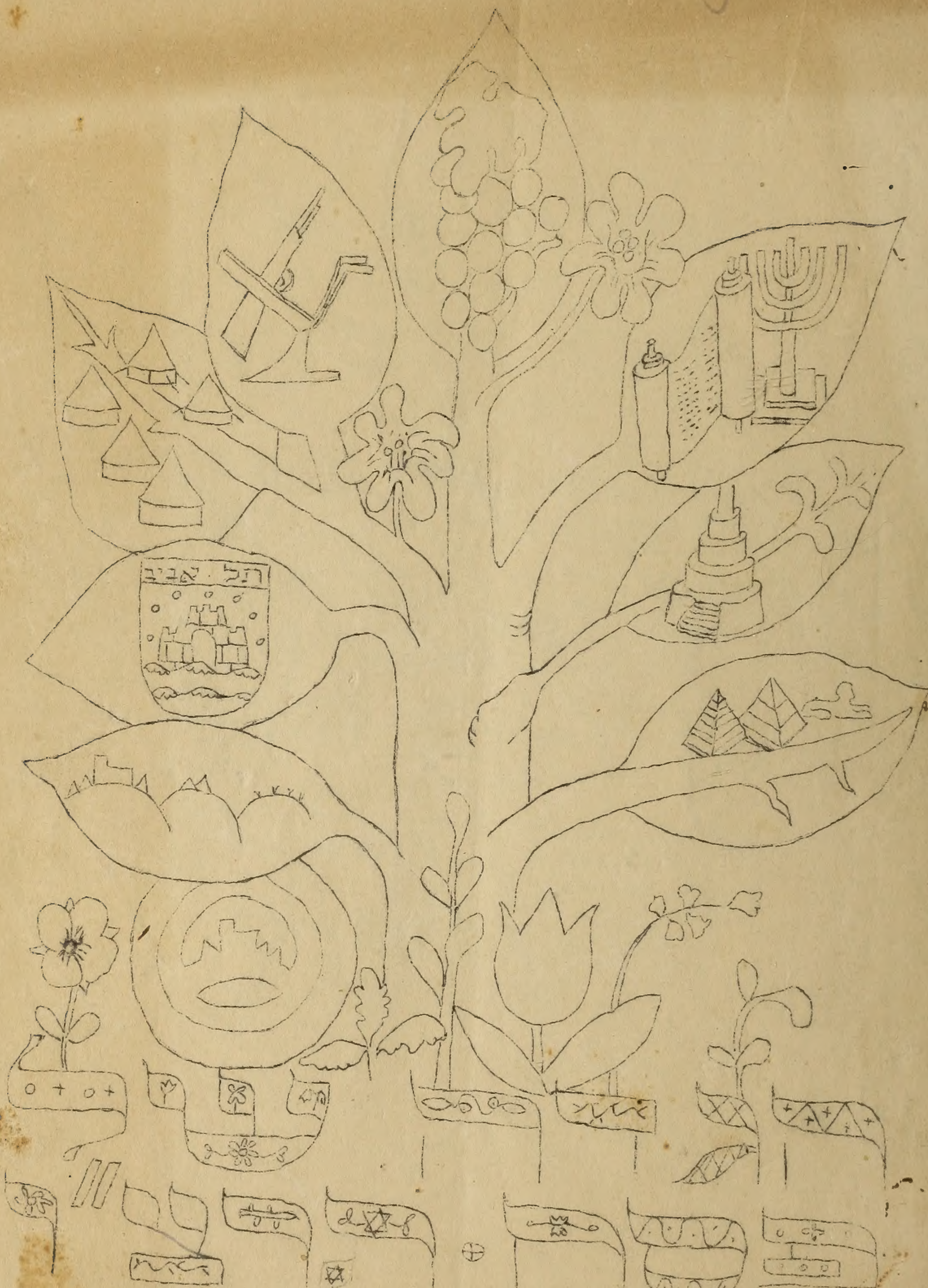

1936

RB328854

הנני

מוכן ומזמן

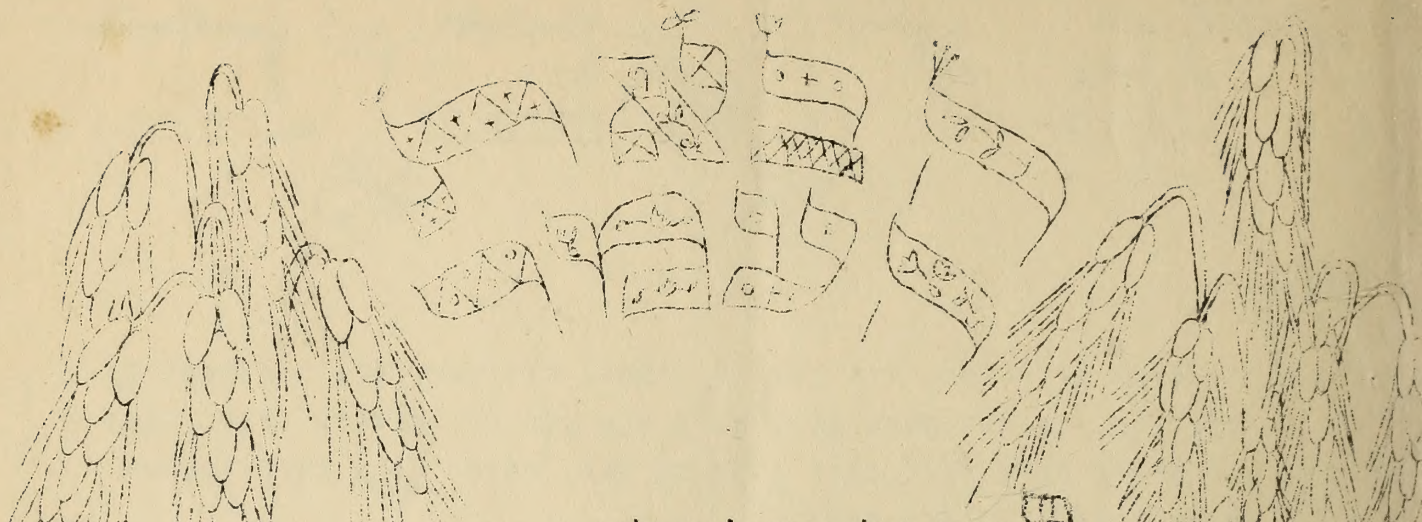
לקים מצות עשה

כמו שכתוב בתורה

וספרתם לכם

ממחרת

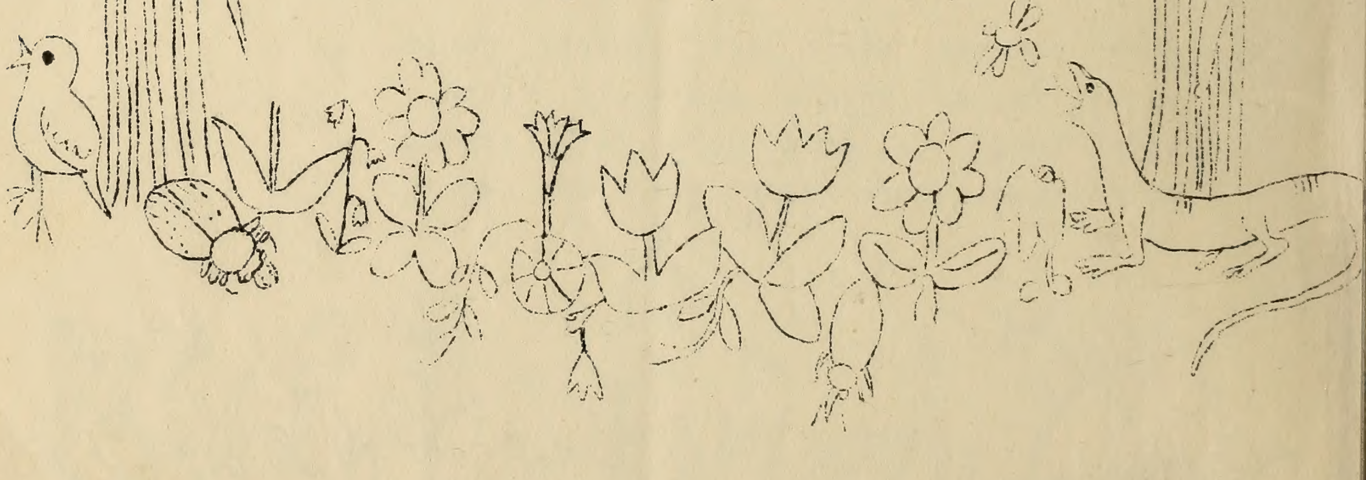
השבת

ראינו עמלנו כעמל הנמלים.
כל איש יביא כעמר אלמות.
גדיש דגן יקום לתלפיות!
ושבליו פנימה, פנימה השבלים!

ראינו עמלנו, זה עמל הנמלים.
כן ירבו, לו יברך כמליה
משמני הארץ ומטל שמים!
עם שבלים פנימה, פנימה השבלים!

ראינו עמלנו, הוא עמל הנמלים.
שמרה, אפוא, אחים, אוגרי הבר,
ליום מצור, יעוט אויב וצר!
השבלים פנימה, פנימה השבלים!

חג האביב

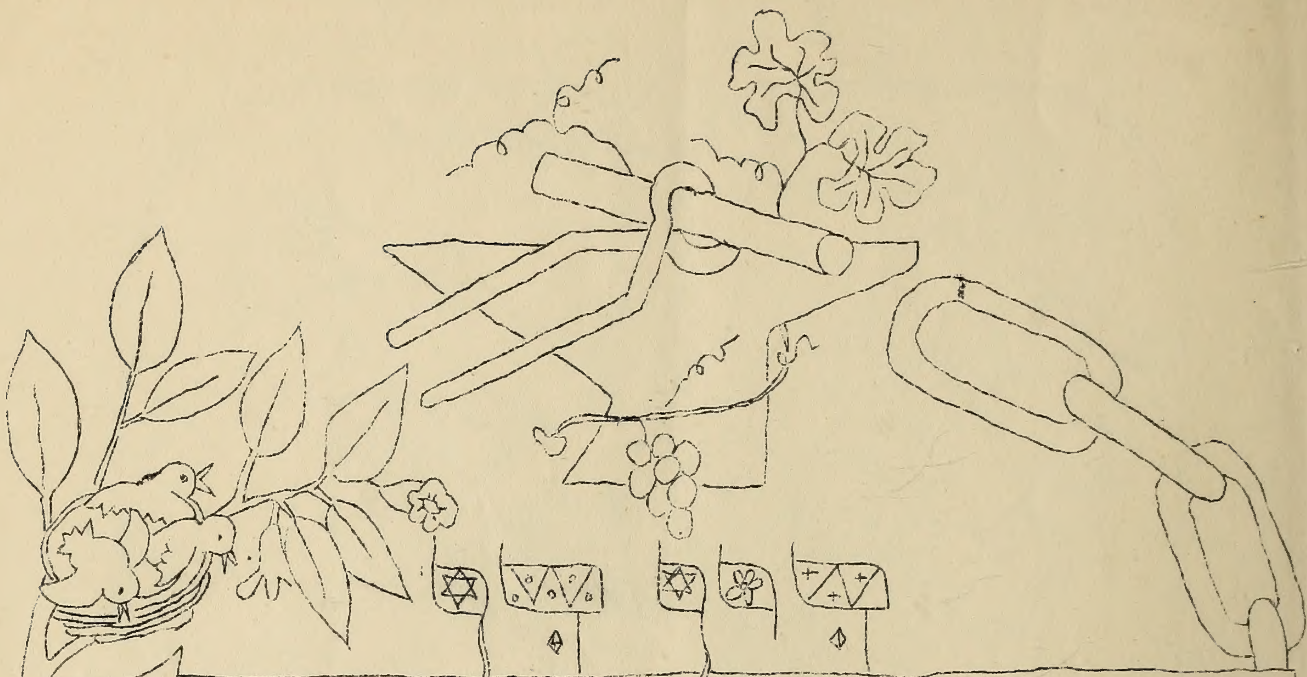
הוי קומי לך רעיתי, הוי קומי לך יפתי, הוי קומי לך, הוי קומי לך
הלכי לך. כי הנה הסתו עבר, הגשם חלף הלך לו. הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. התאנה חנטה פגיה והגפנים
סמדר נתנו ריח. הוי קומי לך...

אל השדה לי אצאה, אצא לי אל היער;
אקלט קרבי המית אביב, המית נפשי אער.
קן אקנן עם ההרס, עם השדמות סביב,
עם השדמות גדל אגדל לעיני שמש אביב.

אשיר עם קהל נוגני יער, משוררי התחיה.
עם העלים, עם הדשאים אמתיק סוד דומיה.
המלא מלובה עם הרוח אשוט לאין אפסים,
השכור שמש, שכור אביב אנוח עם הדשאים.

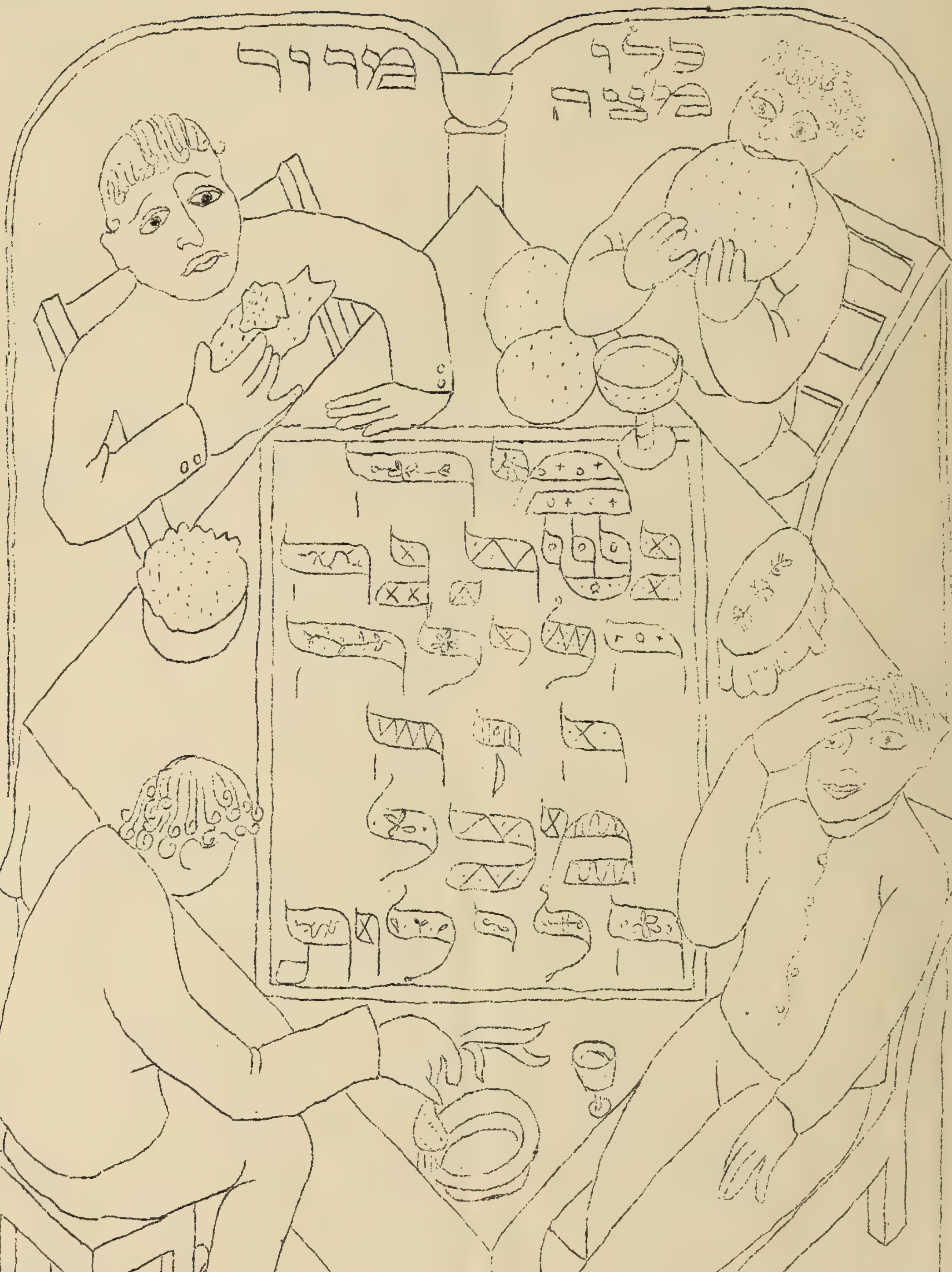

דין-דן, היה היתה צבת על סדן, דין-דן!
ממטיל ברזל ישן היא קשרה עגול חסין, דן-דין!
חד ותרי, מבעת הא! עוד אחת ועוד שתים, הנה כבל נחשתים!
כבל, כבל מעפיל על כל דרך ועל כל שביל. באשר כף רגל שם, דין-דן!
ורצון בא ופטיש, רענן, וכנפים פרש, ויתפש הצבת מעל הסדן,
ויתפש כל חליה כדין, התפרצו חליות בעברים גם פה, גם שם, דין דן!
תור כבל תם!
ורוח אביב בא מרנין, דן-דין! פרחים וילדים על כל שעל, דין-דן!
עם צליל הברזל עוד צליל אחד יעל, שיר החרות, הוא בא ורן דין-דן!

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/druck00515

מרור

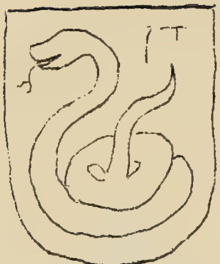
יציאת מצרים

עבדים היינו לפרעה במצרים ויוציאנו אדני אלהינו משם ביד חזקה ובזרוע נטויה. ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים היינו לפרעה במצרים......

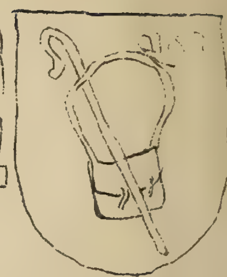
בכל דור ודור חיב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא אלא אף אותנו גאל עמהם ....

לך בוא מצרימה ובאת אל הנענים והאמללים, אל כל הנאנחים והנדכאים ואמרת אליהם, כי עבדים הם - והם לא יבינו; ואמרת אליהם, כי אמללים הם - והם לא ידעו; וכי גדול ענים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם - והם לא יאמינו; ופקחת את עיניהם בחזק יד על כל לחצם ועל כל ענים - וגאלת אותם.

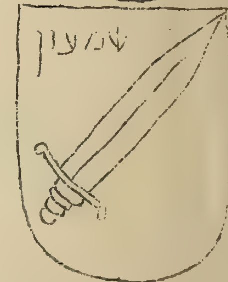
ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך, אשר לא ידעת ואשר לא ידעוך עוד, ומקרב כל העם מסביב אשר רע ומר להם, והיית לאב המון אדם רב ולראש שבטיו, ועשית מן התולעים - אדם, ומן האדם - עם, ומעפרות חול - ארץ.

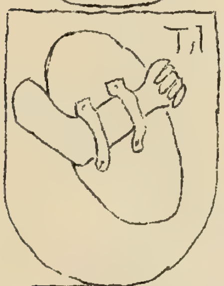

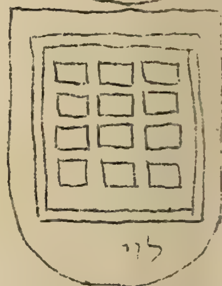
היום אתם יוצאים בחודש האביב

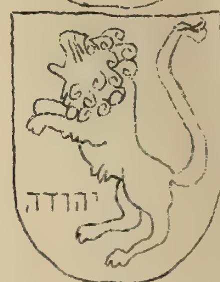

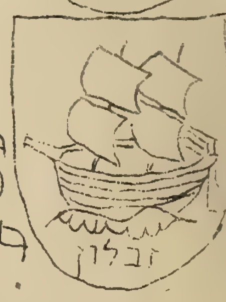

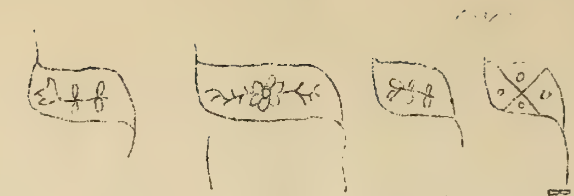

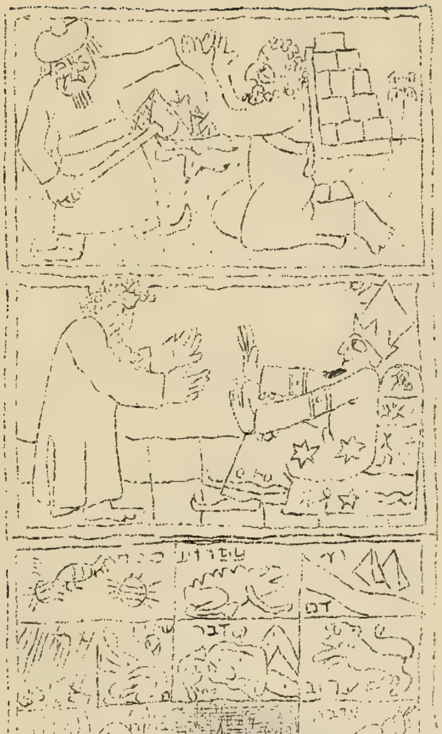

בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם,
בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז,
הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ,
יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו.
הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס,
הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר,
הֶהָרִים רָקְדוּ כְאֵילִים,
גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן.
מַה לְּךָ, הַיָּם, כִּי תָנוּס,
הַיַּרְדֵּן, תִּסֹּב לְאָחוֹר?
הֶהָרִים תִּרְקְדוּ כְאֵילִים,
גְּבָעוֹת כִּבְנֵי צֹאן?
מִלִּפְנֵי אָדוֹן חוּלִי, אָרֶץ,
מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ יַעֲקֹב...

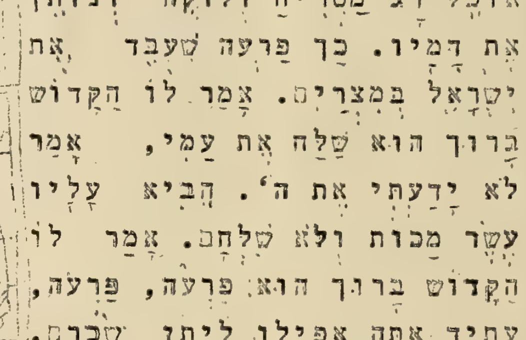
זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים

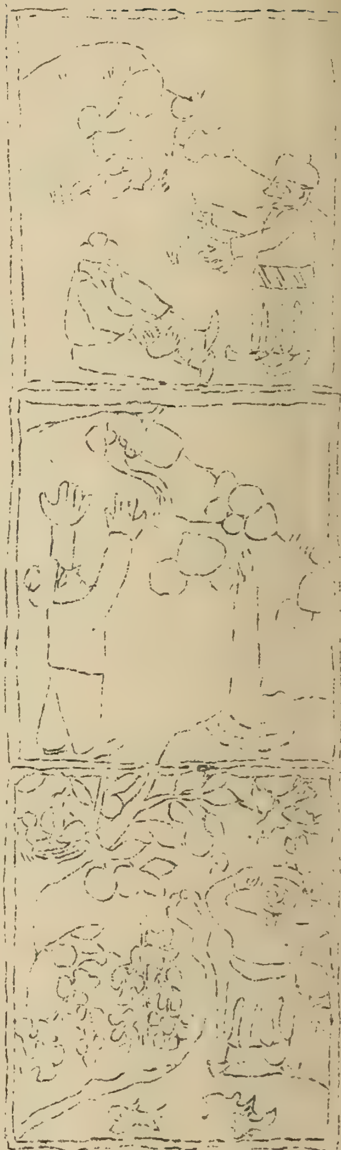

בשלח פרעה – שם הוא אומר:
וגם את ישראל לא אשלח וכאן
הוא משלח. למה הדבר דומה?
למלך שאמר לעבדו צא והבא לי
דג מהשוק. הלך והביא לו דג
מסריח. אמר לו המלך אין אתה
יוצא מאחת משלש, או הדג אתה
אוכל או דמיו אתה נותן או
מאה אתה לוקה. אמר לו הריני
אוכלו. לא הספיק לאכל ממנו
קצת עד שקצה נפשו עליו. אמר
הריני לוקה מאה. לא הספיק
ללקות חמשים עד שנסתכן למות
אמר אני נותן דמיו. **נמצא:**
אוכל דג מסריח ולוקה ונותן
את דמיו. כך פרעה שעבד את
ישראל במצרים. אמר לו הקדוש
ברוך הוא שלח את עמי, אמר
לא ידעתי את ה'. הביא עליו
עשר מכות ולא שלחם. אמר לו
הקדוש ברוך הוא: פרעה, פרעה,
עתיד אתה אפילו ליתן שכרם.
משנטל עשר מכות ונתן שכרם
כדכתיב "וינצלו את מצרים,–
וישאלו כלי כסף..." אחר כך

מכל [illegible]
[illegible] קטנה [illegible]
עמד [illegible] להם.
המגלה [illegible] הלידה [illegible] לקנו [illegible]
מים [illegible] תחתיו [illegible] חליפה [illegible]
[illegible] שמאה [illegible]
קשמים, [illegible]
[illegible] גדולה [illegible] רמונים, [illegible]
שהיה [illegible] מי כל [illegible] בתוכה [illegible]
אותו עליה עבר משפחה. היה [illegible]
כל [illegible] ראה למכרה, הגיע [illegible]
שהם, אמרו: אוי לי שגנבתי מבית!...
[illegible] לי [illegible] מידיו [illegible]
[illegible] של [illegible]. [illegible]
כל [illegible] בעשה [illegible] מורים.
את [illegible] הבריח [illegible]
עירן ישראל [illegible] אותם.
[illegible] אותם [illegible]
[illegible] לי [illegible]
[illegible]

עברו דברים אלה בגאולי ישראל ממצרים שלא שבו את שבטם ולא יספו את לירושתם ולא גאלו מסורים [illegible].. לא שבו את שבטם כיצד: ויאבק ידו לאצרים הראובן על [illegible] שם, שלא [illegible] לראובן [illegible] ולא ליהודה [illegible]....

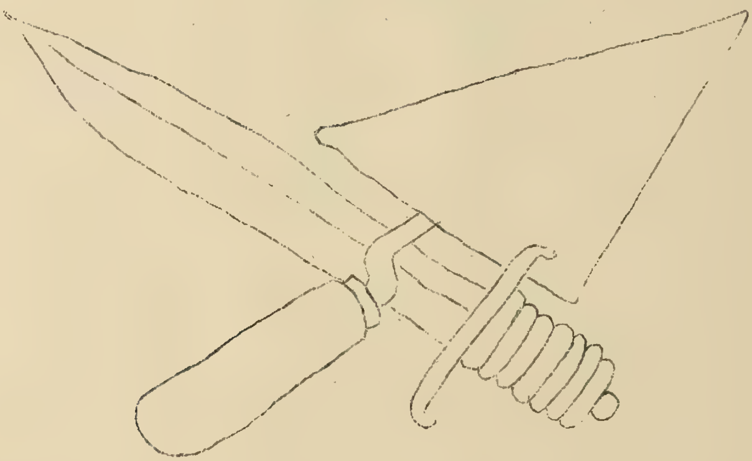
מַעֲשֶׂה בְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי
עֲקִיבָא וְרַבִּי טַרְפוֹן שֶׁהָיוּ מְסֻבִּין בִּבְנֵי בְרַק וְהָיוּ מְסַפְּרִים
בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כָּל אוֹתוֹ הַלַּיְלָה עַד שֶׁבָּאוּ תַלְמִידֵיהֶם וְאָמְרוּ
לָהֶם: רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁל שַׁחֲרִית.....

וְהִיא שֶׁעָמְדָה לַאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ שֶׁלֹּא אֶחָד בִּלְבָד עָמַד עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ
וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

יציאת בבל

... בשוב אדני את שיבת ציון היינו כחלמים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל אדני לעשות עם אלה: הגדיל אדני לעשות עמנו היינו שמחים: שובה אדני את שביתנו כאפיקים בנגב. הזרעים בדמעה ברנה יקצרו.

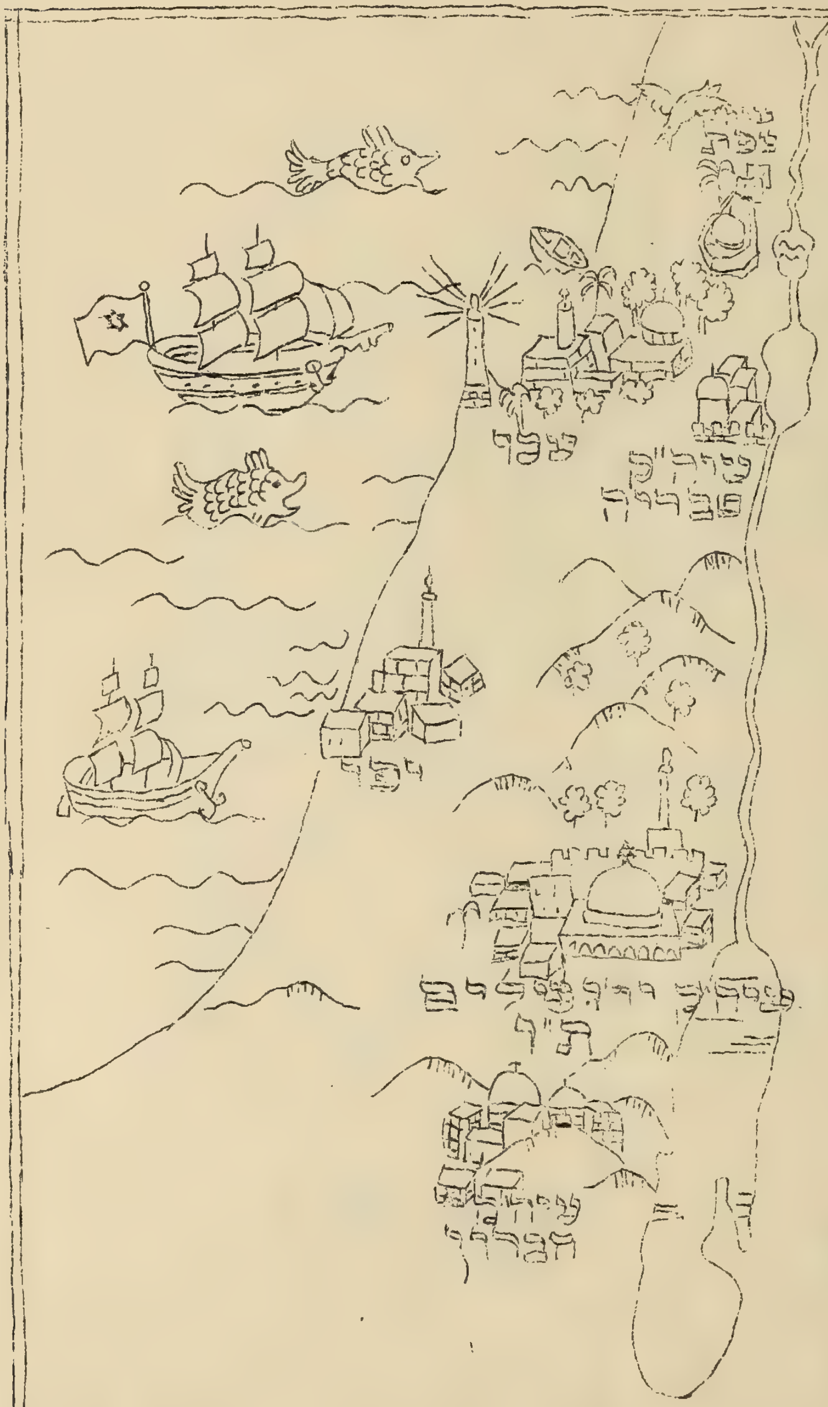
נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם: קול קורא: במדבר פנו דרך אדני ישרו בערבה מסלה לאלהינו: כל גיא ינשא וכל הר וגבעה ישפלו, והיה העקב למישור והרכסים לבקעה: על הר גבה עלי לך מבשרת ציון! הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים: צאו מבבל ברחו מכשדים בקול רנה אמרו: גאל אדני את יעקב. הנה אלה מרחוק יבואו והנה אלה מצפון ומים. שאי סביב עיניך וראי: כלם נקבצו באו לך: הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך יטו, אל תחשכי. האריכי מיתריך ויתדתיך חזקי: כי ימין ושמאל תפרצי וזרעך גוים ירש וערים נשמות יושיב

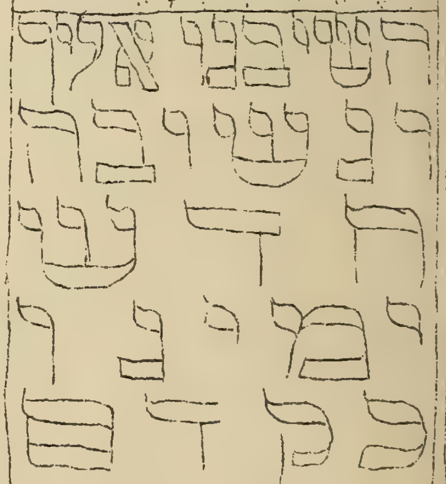
לכו ונבנה את חומת ירושלים
ולא נהיה עוד חרפה לילה
על המשמר וביום מלאכה

עלית החסידים

מי שרוצה להיות יהודי
– אי אפשר כי אם על
ידי ארץ ישראל... ארץ
ישראל הזאת - בפשיטות
– עם אלו הבתים ועם
אלו הדירות...
מי שרוצה לזכות לבוא
לארץ ישראל – מתפשטות
לפניו מניעות הרבה
מאד. על כן אי אפשר
לנצח מלחמה זאת, אלא
על ידי עזות דקדושה
ועקשנות גדולה – מבלי
שיניח את מקומו... על
ידי תקף הרצון והחשק
הבא על ידי המניעות,
דוקא על ידי זה יכלים
לדלג על כלן ולבוא
לארץ ישראל.

לכל שואל ומבקש לשכן כבודו בארץ הקדושה
מודעה רבה. כמה הפכים וגלגולים יחלפו על כל
אחד מבאי הארץ עד שהוא קובע את עצמו בה. לא
יום ולא יומיים, לא חודש ולא שנה כי אם ברבות
השנים עד שיעברו ימי הקליטה – והיה נקלט בחיי
הארץ. איש ואיש יולד בה. כל הבא אל ארץ
הקודש צריך מחדש עיבור ולידה ויניקה כמו תינוק
בן יומו עד אשר יראה פנים בפנים את פני הארץ
ונפשו קשורה בנפשה. מי שבא במה שהורגל לא יעיר
לו בתחילה כאן, ממש דעתו מטרפת עליו, טרוף
יטרף ומטריד אחרים בעניניו ובמצויו ובהנהגותיו!...
עד שישים דופי בארץ. רק כאשר השם יתברך מראה
פנים אז ישקוט וינוח האדם החדש הבא, והוא דבר
שאין לו קצבה, אורך הזמן ואיך וכמה ומתי הם
לכל אחד לפי עניניו ולפי מצבו ולפי שורש נשמתו.
על כן הבא לגשת אל ארץ הקודש פנימה יבחין
נפשו אם נוח לו לעמוד בכל אלה הדברים...

שנת תקל"ז לפ"ק

ר' אברהם מקאליסק

הפעלה הראשונה

כתו, עטיכם, סופרים, לאחיכם!

צאו מעולם ההגיון והדבור אל עולם הפעלה!
צאו אל עולם העשיה אשר כל פעלה קטנה טובה היא מרבבות דברים ולהג הרבה.

הנני עוזב את מלאכת הדפסת "יהודה וירושלם" וימתקו לי רגבי האדמה אשר אשדד מאלפי דברים ונאמים.

חושו, אחים חושו, נרימה פעמינו! חושו, אחים, חושו לארץ אבותינו!
לא לנו המנוחה, לא לנו המרגע מארץ הקרובה משלטון האזרוע!

רעי בי יהתלו: מה לך ארץ מורשה?
שם איים יילילו. תור לך ארץ חדשה!...
אל נא, רעים, תתלוצצו, אל נא, בנים שוכחי אם!
פן בכם יפרצו צורריגו, צורריה שם.

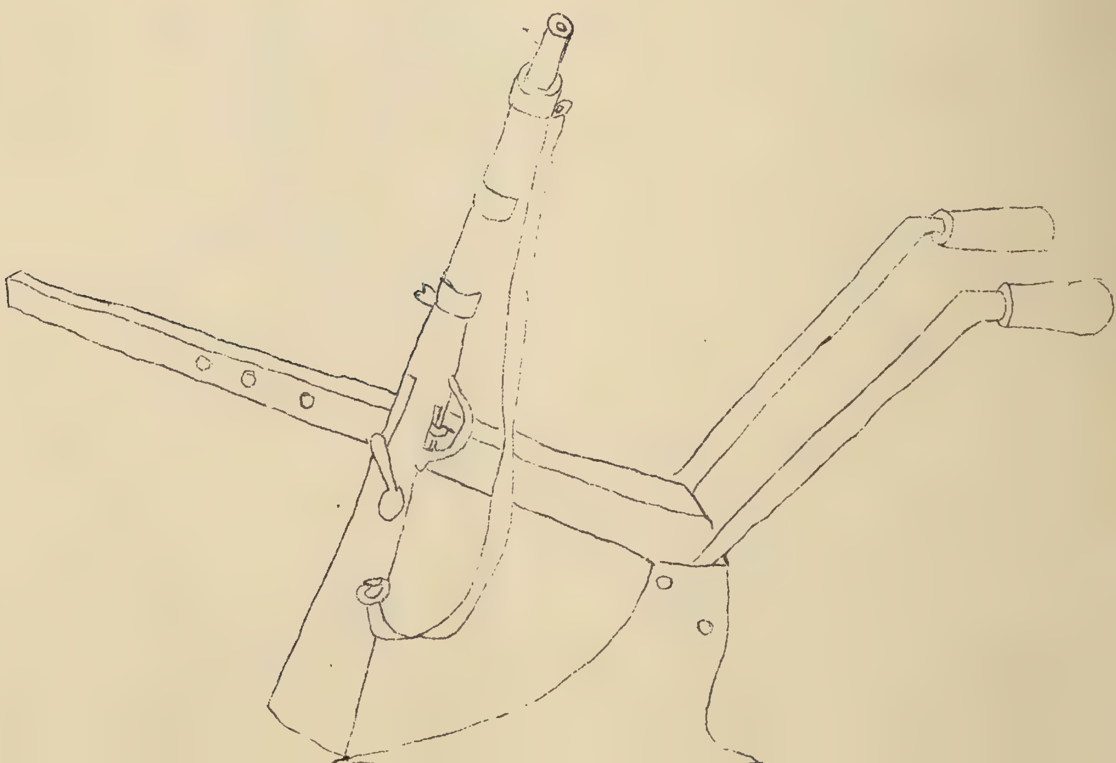
אמי בי מפצרת: אל נא בני, אל תעזבני,
בלתך אני, אויה נשארת גלמודה, מי יתמכני?
אל נא אמי, אם יקרה, אל נא בי תפצרי!
אל יחלצך מכל צרה, אותי בל תעצרי!....

העליה השניה

בודדים הם העברים היחידים המשוטטים האלה, ספורים, אבל ישנם.
חדשים הם. סוג חדש בקרב בני ישראל.

תתברך האמה הדויה והולדה את בנים כאלה ולו אך אחדים נולדו לה לעת זקנתה. נס גדול יש פה, ומי יודע אפשר עוד לא אבדה!

עורו, אחי, אל תנומו, לעבודתכם אנא קומו! יה חי לי לי, עמלי!
העולם עומד על עבודה. הריעו, שירו בקול תודה! יה חי לי לי עמלי!
העבודה היא חיינו, מכל צרה תצילנו. יה חי לי לי, עמלי!

הנקודה השלישית

מסלה חדשה פה סללה,
מסלה חדשה!
בארץ עגומה, נשמה ותמוהה
אנשים לא נודעו, נואשים סללוה –
ראובן ושמעון ולוי...
פה עמדו, עלפו, התגברו ובנו,
הלמו פטישים וסוללים ענו:
"מסלה למריי, מסלה לכאבי,
לאש המהבהבת בי, לרוחי הקשה, –
מסלה חדשה!"

יום יבוא ואפורה תשתרע המסלה:
כבשוה מכבר!

נהירה וישנה ופרושה כמגלה
מאום לא תספר לזר...
אך אשרי שזכה לעמד באור ענוים
ונפשו כנפשם פה כלתה בין רגבים,
ושועה ונואשה וקבלה גזר דינה...
אשרי שערב דמעתו בדמעם
ואכל פת עניים ושתה כוס עמם
ועל שערי האהבה התדפק לחנינה.

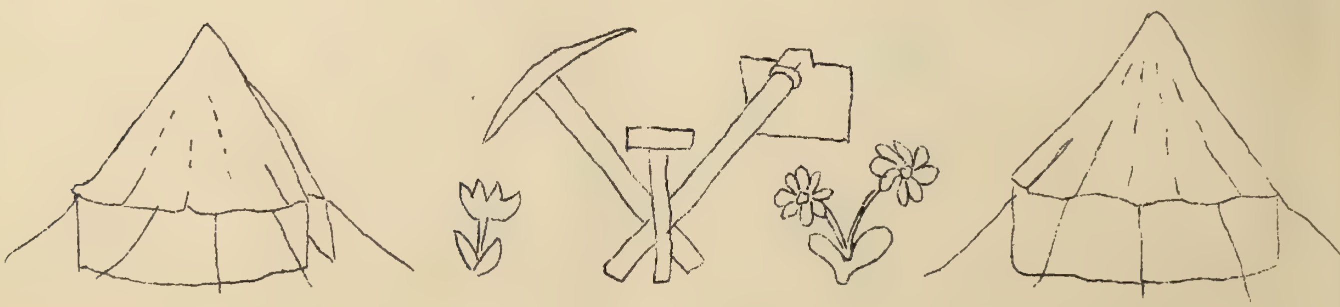
הוי אתה, אח רחוק בדור בא, שאר רוח,
קום והתהלך במסלה לשוח –
וספרו לך כוכבי הנצח עלילה
בהבנות מסלה.

אנו נהיה הראשונים
כך אמרנו אח אל אח.
אנו נהיה בין הבונים,
גם המיתר, גם אנך!

אנו הולכים, אנו באים,
יש עבודה עד בלי די!
נטע עצים בין הסלעים
גם בהר וגם בגיא!

אנו נסל את הכבישים,
נחצב צור לאבני גיר!
הידד יענו הפטישים
בשירנו את השיר.

עוד לא יצאו העדרים,
כל העולם ישן עוד!
שחר מלבין על ההרים,
קום, החלוץ, קום עבד!

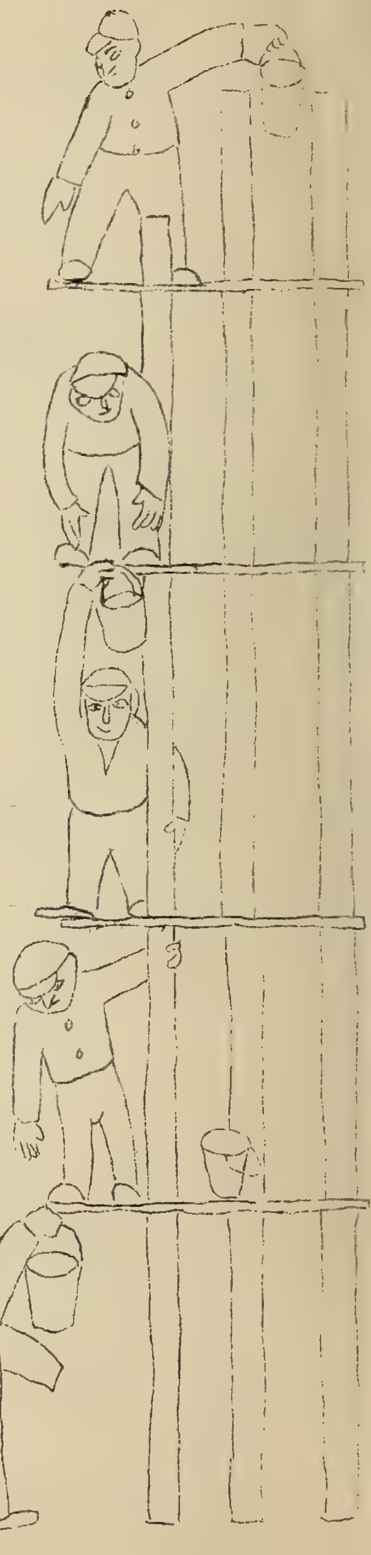
סלָם אֶל קִיר נָטָה אַפַּיִם וַיִשַׁח.
וְעוֹלִים יוֹרְדִים כַּפַּיִם, דְלִי וָפַח.

מְעַפֶּרֶת, מַסְמֶרֶת בְּעֵלִי,
כִּשְׁלִיתִים לְאֵיזֶה מֶרֶד פַּח וּדְלִי!

הִכְרַעְתִּיךָ הַיּוֹם, גַּמֶּלֶת שַׁבְּתוֹן,
דַּוְקָא אֶת תָּבִיאִי מֶלֶט לַבֶּטוֹן!

לְהַבְרִיחַ תַּן וָאֹחַ אַף קָאַת,
לְכָל דְלִי תוֹסִיפִי כֹּחַ, דַּוְקָא אַתְּ!

עִיר צוֹהֶלֶת
בְּמַקְהֵלַת
שִׁיר הַמֶּלֶט
לְנוּ שָׂדָה:
דְלִי וָפַח,
דְלִי פַּח,
כַּח דְלִי,
חוּשָׁה חוּשָׁה גַּמָּלִי,
לְהִשׁוּ לוּשׁוּ הַיָּדַיִם,
יָהּ חַי לִי לִי עֲמָלִי!

אלה דברי מגלת השנה השביעית:

והימים היו ימי יאוש בארץ, כפירה בחזון ואי אמונה בגאלה. חדל השטפון בארץ ישראל להמון בית ישראל. הימים היו ימי חסר עבודה ומתן סיוע ללחם לרבים, ימים אשר אין חפץ בהם לאדון העובד החי על יגיע כפיו.

והארץ היתה אבלה, שעריה סגורים, ודרכי העליה נשמות. ורבים בתוך המגפה חללים. גם בארזים נפלה שלהבת: דור חזק, גא, אמיץ רוח נפל כרע באין אונים. אלה היו אנשי גדוד העבודה, זקופי קומה ובועזים, אשר און עלומים במתניהם וחזון המהפכה בעיני רוחם. גם אלה שכחו את חסד מולדתם והיו אשר עזבו את המכורה.

ודרכי הקבוצה היו אבלות. על קבוצות, קבוצות, מחנות אהלי קבוצות עברה כלה. רבים לא מצאו בה טעם לחייהם וכל אחד נמלט על נפשו יחידי, יעזב את רעיו במצוקה, בדרך, ובשעת חרום. אמר כל עוזב בלבו: "ינסו הם לחיות פעולה על רוחם, אני את נפשי הצלתי". ותורת הרעות הנקיה בעמל גדוד ובייסורים נשתכחה מלב רבים. הימים היו ימי מעוט דמות הקבוצה, ימי אבדן השאיפה הגדולה למרחקים, לרבים. ועול הקבוצה נקלע בימי המבוכה בין אמונה ליאוש. המאמינים החזקים ברוח הנכונים לגורל צפו בקצר רוח ובכליון עינים לעליה אשר תבוא ותפרוש להם כנפים.

ויהי בימים ההם קם שלטון חדש בעם אשר לא ידע את הפועל העברי בארץ, את טפוחי רוחו, את כח חייו ואת דרך חייו מאז ומתמיד. אמר בלבו השליט: "יצאו להם המיתרים, נטולי העבודה את הארץ וירווח לה. אל תקמנה עוד קבוצות בארץ. אלו שישנן סופן בין כה וכה להחרב ולהבטל מן העולם. מה בצע במעמסה הזאת?" וגזרה יצאה מלפני השליט: "קרקע לא תנתן לקבוצה למען ימעדו קרסליה".

ימים. והוו בשעה קמץ קטן באחוזת ומקומות בארץ מעולי גולת ליטא אשר ירושלת. ונוה אנשי הקבוצה כי רבו הנולדים בתוכם ומי חס עליהם יליד בנימין, ויבקשו עזר ומקלט בקבוץ הגדול. באה ועמד לקבוץ הגדול: "אין נותנים לעמוד על רגל הקבוצה הבודדת, ביחידות. בואו ונעבור את הדרך יחד ... יחד".

ובכן ירד ... הגיע לקבוצה: קרקע לבין הזמן ברווחות! אמרו אנשי הקבוצה: יבוא ויבחר פה, בנקע אחד בה ... לעת צוא העליה". והגדרו "ויתקע לו תמתין לקבוצה" מה תעשה עליה? באו ונפש את מחנה הבלים ונטעו בה האפרסים באזור הקודם, כי ... הוא בידי פועלים בארץ: קרקע העגר כי לא תתן להם הבטחה בזכות עמלם המסירות נפשם.

ובאשר אמרו כן היה. והאדמה היתה רחוקה ממקום עבודה לשכיר עברי ומים לא היו בה. והדרך – דרך חולות. והמקום שמם. פרדסים סרה נטעו מסביב. רק הד מחנה בדוים ונבחת כלבים בלילות. והשנאה גדולה היתה לאנשי הקבוצה, קנאת בעלי הקרקע לאנשים גמולי קרקע, כי חתת מאודת פועלים חדשה וקרקע מתחת לרגליהם נפלה על כל הסביבה.

וקשה היה המעשה ונועז. שלח הקבוץ אנשי והלין מחדרה לעזרה: "באו ונפנה את כחנו! נעלה ונראה, נעשה ונשמע, היקום הדבר?"

הראשונים אשר עלו על הקרקע היו לאות ולמופת. "כאן אנחנו! תקענו יתד לאהלינו ומתנוססים הם למרחוק. כאן אנחנו ולא נזוז מפה!"

ובליל התקדש הפסח אחרי אשר סעדו את הלב וטעמו מהיין שם למטה במושבה עלתה הקבוצה כלה מי בעגלה ומי ברגל. השיאו מדורה גדולה ועל האדמה הזאת רקדו בעגול אחד גדול סביבה. עדים לרקוד היו הבדוים מאהליהם. היה זה סמן אש המחול לעליה על הקרקע. והקרקע נעשתה מוצקה יותר תחת הרגלים. לא עברו ימים מעטים עד שעלתה הקבוצה כלה. בשלושים ... יש עלו ושבו ילדים. והקרקע ... עוד יותר בטוחה.

לא עברו ימים רבים והחל הצפיה והתוחלת הגדולה ללא מנוחה וללא קץ לעליה הבאה: "מתי יבאו ויגדל הבטחון ויהי פרי למעשה הנועז. שוב עבר הד וגל בארץ. הנה באה השעה הקרובה. עוד מעט ויפתחו שערי הארץ ודרכם יעברו גאולים. והבשורה הגיעה: קבוץ ישנו בגולה בהכשרה, מחכה זה שלש שנים לעליה. נתנסה הקבוץ בהם, נסיונות, נצרף בכמה צרופים עם בכפרי הגולה באשכנז. גם שם היו רועים, אף אלה אשר ירדו כחם כבח הגיעו בסוד המחיה.

אלה הם אנשי קבוץ "חרות" אשר היו ראשונים בבקרם ובדמם את הגורל הטפוי של השבט הזה מישראל באטסבג ובקשו פדות לעצמם ולאשר יקומו ובאו אחריהם. הראשונים הדרו לארץ כתירנג, עלו ופתחו את שערי העליה החמישית גם עליית "חרות" נתפזר גם לשליט מאד: "בתותחים כבדים לא יורידוכם מפה" מכה נכבשה הקרקע לבצרון וככה הוחג הסדר הראשון כאן על פני אדמה.

תמו דברי מגלת העליה השביעית.

אלה דברי מגלת העליה השמינית:

ויבאו ימים טובים אל המקום הזה ותהי השמחה במעון היושבים שם. ותעל שמחת פגישת העליה על גדותיה. אך במסתרים יש אשר עלה הספק לבקר: מי ידע אם לעד יעמד כח האהבה בין שבטי ישראל ומי יערב ליצר הגאלה כי לא יעף מכנס את נדחי ישראל לפגישת היין ולרעות גורל. בפתולי הלב וחבלי הלשון, יסורי ההתעררות באדמה וההתאחדות בשרשי ישראל אשר להוד הזה הן רבים הם. ומי מראש יחזה את הנסיונות אשר להם נכונו?!

אך עלה עלו האנשים ויספיחו את הספק מתוך שאר כח וחדות היים. הלם נבא ואם אשר נבא לא ידע: אכן רבה הברכה הצפונה בקבוץ גליות זה על פני האדמה הזאת.

והימים ימי התעוררות לעובדי ארץ ישראל וירבו המאמינים כי קרבים צעדי העליה הגדולה וכי יאדר כח היין המתנדב לארץ, וגם זרים הרחוקים יבאו ויהיו שכם אחד לעדת העם. ותגל אחרי שנות המצור הצפיה לחמורה והלב צמיחה.

המגבול מחנה האהלים והצריפים הבודדים נגלה לעיני יושביהם מישור רחב, אשר אדמתו תבהר בשחרותה הברכה, ומשתרע הוא ימה וגדלו אלף נגד אדמה. ויהי להם המישור הזה להלום תמיד, לחזון ישוב נולד, לדמות כפר עברי אשר יקום מתוך התאבקות במערכה את ישגב מתנכר לעמו ועושק עמל ע זר. ולבם קוה ונואש חליפות: למי תהיה האדמה הזאת? הלנו אם למתנכרים?

ויהי כי רבו העולים אשר צרור הכסף בידם וידמו לשלח יד באוצרות האדמה. ויעל מחיר השדות וקנין העם הדלה לא יכלה התחרות במרעים. ויהי כי פשה נגע הספסרות בארץ, ויראו כי העבודה מן יבצר מהם להאחז במישור זה אותה במשם ויצר להם מאד. כי כה קרובה אליהם האדמה ותהי כמשמעת: "עלו ועבדוני!"

ובקר בקר בצאת העובדים לפעלה נראה להם המרחב מחדש ותנקר השאלה: מי ידע את האדמה הזאת ומי יבואנה? היעלה בה עובד חפשי ואם עושק זרים ירדה בה?

ויהי בימים ההם ותעבור מכונית משמרת ובה נוסעים אחר בגור לתוך
את האדמה לראות הטובה היא אם לא? ומי המכונית ירד

יהושע גואל האדמה

ויאמר לעובדים הצעירים: "הנה איש בא מארץ אנגליה ובכסף תועפות
ירד. וירא האיש הזה את האדמה והישר בעיניו והנה הוא אומר לקנותה.
ואולם ידעתי גם ידעתי כי לכם משפט הגאולה ואין גואל קרוב ממכם. טוב
תתי אותה לכם מתתי אותה לאיש אחר. אך אל תאחרו מהמועד והחישו את
גאולתה!"

ושם אתם איש עבודה הוא ואשתו ושני ילדיו. ושם האיש חיים ושם
אשתו עדה והם כפדע קדמון אשר הגלה מירושלים עם הגולה אשר הגלתה
בימי טיטוס בן אספסינוס הרשע. וירא האיש כי אין מושיע ותצלח עליו
רוח אמונה ויקרא: "תנתן בא לנו האדמה הזאת! אנכי ארבעה ומצא אמצא
מוצא לכסף אשר ישקל תמורתה!"

ויהי בהסב מבר המקנה ויאמר אליו אחד השרים: "הן אתה צעיר
לימים וזה האיש יהושע גואל האדמה זקן הוא ובא בימים ואיככה תוכל
ותמצאו בקניה זאת אשר טרם תדע מאין תשלם?"

ויאמר חיים איש העבודה: "לא עול ימים אנכי והנה גם שני ילדי
לאותות ולמופתים כי בגופי ערבתי את האדמה הזאת!"

ויען יהושע גואל האדמה ויאמר: יען כי היתה זאת עם לבבך הנה
נתתי את האדמה הזאת בידכם וסמוך לבי ובטוח כי עשה תעשו ויכל תוכלו.

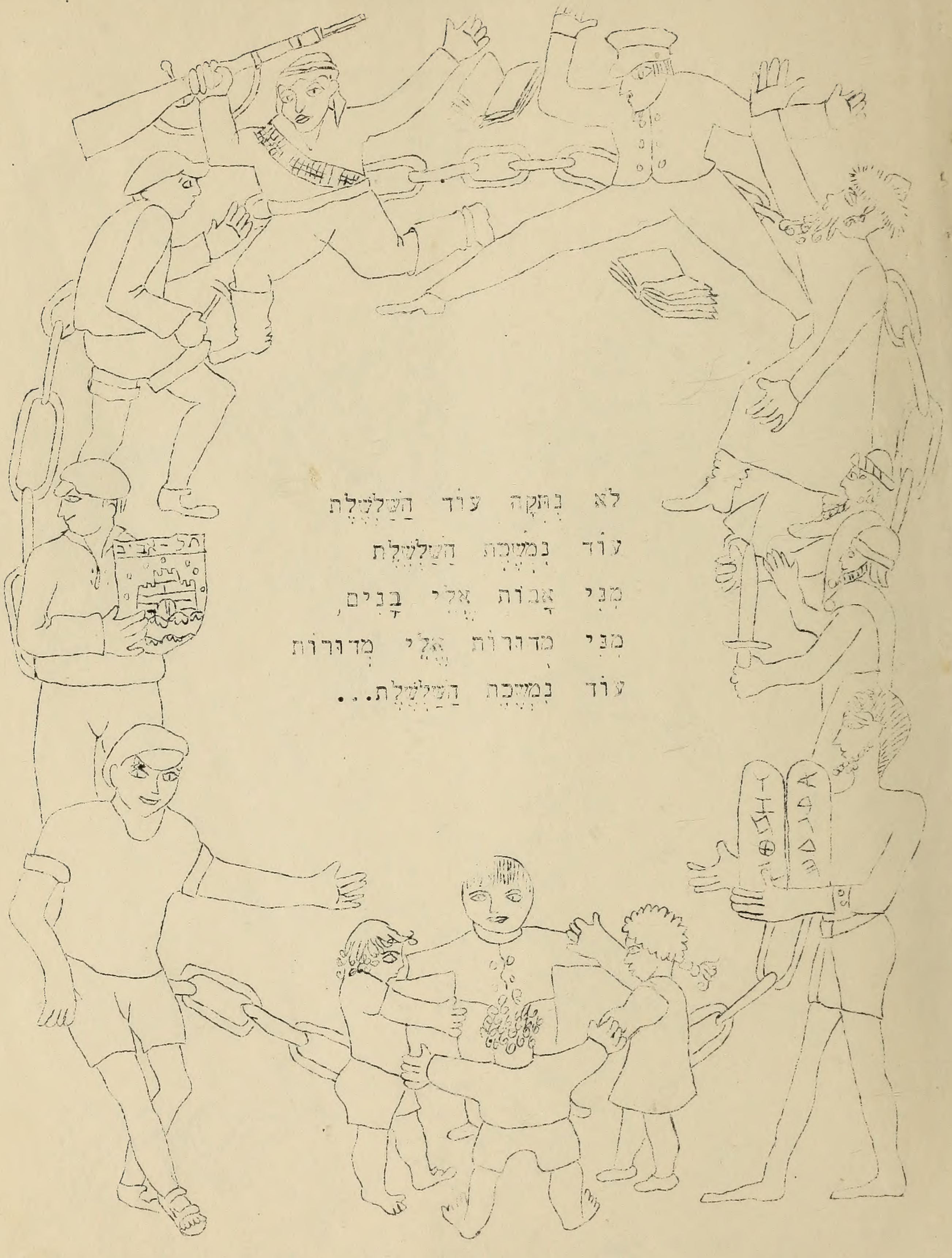
ותקם האדמה לנחלה לעובדים, ואנשי העבודה זכור יזכרו ליהושע
גואל האדמה את חסד אמונתו בהם, ולבניהם יספרו.

ביום ההוא נחרץ דין המקום לפריון ולגאולה, לכח צמיחה ולאמונה
בכפר רעים המשגב לדך ומחסה בצר.

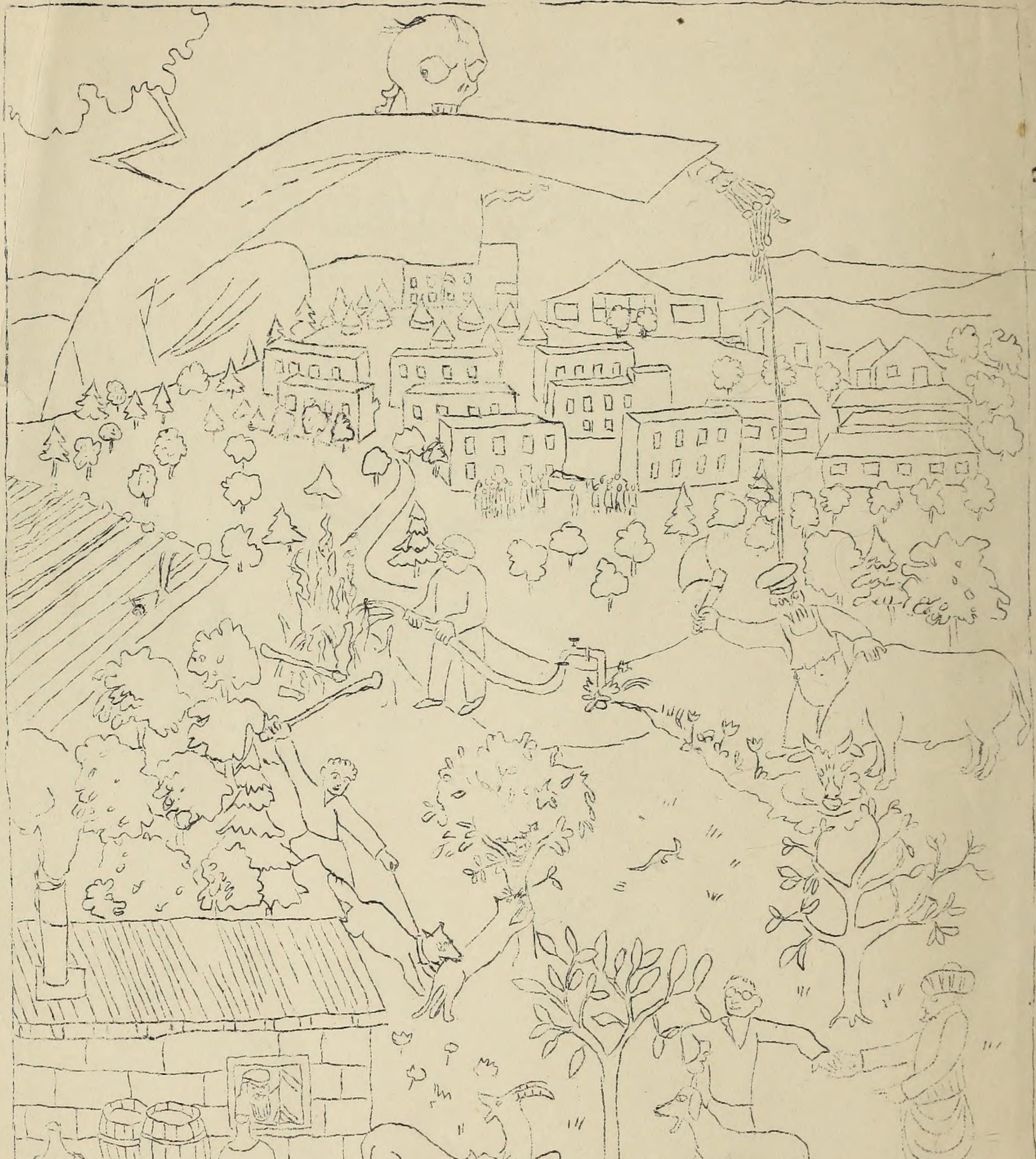
ויהי אחרי אשר קם כל השדה וגבולו סביב לאנשי העבודה נחלה
ותקרא עצרה לדעת מה יקרא לו. וכל אשר יקראו לו אנשי העבודה - הוא
שמו. ויהי זה אומר בצרון יקרא וזה אומר: לא כי שערי הנגב יהיה שמו,
ויאמר האחד: "תשא נא הגבעה את שם יוסף חיים ברנר אשר בחייו חשף את
נגעינו נגעי השכל והכסלון למען רפאם ובמותו מות קדושים צוה לנו את
החיים. ויהי כן.

עדביאים יקראו למקום קלעת אל הביד, לאמר: המבצר הלבן, על שם
בית הלבן בראש הגבעה, אך בפי ישראל זה שמו וזה זכרו לדור דור

גבעת [illegible]

לא נִתְּקָה עוד הַשַּׁלְשֶׁלֶת
עוד נִמְשֶׁכֶת הַשַּׁלְשֶׁלֶת
מִנִּי אָבוֹת אֱלֵי בָּנִים,
מִנִּי מִדּוֹרוֹת אֱלֵי מְדוֹרוֹת
עוד נִמְשֶׁכֶת הַשַּׁלְשֶׁלֶת...

חד גדיא חד גדיא